

ADL/AdI/4419-2007

**A LA SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA
DEL TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA DE CATALUNYA**
- Secció 4^a -

L'ADVOCAT DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA sotscrit, en representació i defensa d'aquesta, en ús de les facultats que em confereixen l'art 551.3 de la Llei orgànica del poder judicial; la Llei 7/1996, de 5 de juliol, d'organització dels serveis jurídics de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, i el Decret 57/2002, de 19 de febrer, que aprova el Reglament que desplega la Llei esmentada, en el recurs núm. **421/2007** (Recurs Ordinari) seguit a instància de **AJUNTAMENT DE CALLEDENES**,

DIC:

Que passo a contestar la demanda formulada de contrari sobre la base dels següents fets i fonaments de dret.

FETS

Els que deriven de l'expedient administratiu. No s'accepten els relatats per la recurrent que no siguin admesos de forma expressa per aquesta representació, en el que difereixin dels que ara s'exposen o hi siguin contradictoris i es nega de manera expressa qualsevol altre fet al qual faci referència la part actora que no sigui objecte de prova. En tot cas, cal fer referència als següents:

1. Abans d'abordar les concretes qüestions que es plantegen en aquest recurs contenciós administratiu, aquesta part considera que esdevé necessari fer referència a diverses actuacions prèvies que van donar lloc a diferents recursos contenciosos administratius, recursos

que la Sala a què ens adrecem ja coneix, perquè s'hi van seguir precisament davant de la mateixa Sala a què m'adreço:

1.1. Decrets d'alteració parcial dels termes municipals de Sant Julià de Vilatorrada i de Calldetenes

Mitjançant Decret 236/1995, d'11 de juliol, es va aprovar l'alteració parcial dels termes municipals de Sant Julià de Vilatorrada i de Calldetenes.

L'Ajuntament de Calldetenes va interposar recurs contenciós administratiu contra aquest Decret (recurs contenciós administratiu núm. 2603/1995) i en data 10.02.2000, la Secció 5ª va dictar Sentència que estimava en part el recurs contenciós administratiu interposat i anul·lava el Decret 236/1995, d'11 de juliol. La Sentència ordenava que es reposessin les actuacions perquè s'esmenés el defecte assenyalat en el fonament de dret novè de la Sentència i es donés curs de nou, tenint en compte molt especialment que s'hi precisés l'aprovació de la proposta de divisió de béns, drets, accions, usos públics i aprofitaments i també la de les obligacions, deutes i càrregues.

En data 02.08.2000 es va publicar en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya el Decret 250/2000, de 24 de juliol, pel qual s'aprova l'alteració parcial dels termes municipals de Sant Julià de Vilatorrada i de Calldetenes. L'article 4 del Decret esmentat aprovava la divisió de béns, drets, accions, usos públics i aprofitaments, i també la de les obligacions, deutes i càrregues que figuraven a l'annex del Decret.

Determinava també que els ajuntaments de Sant Julià de Vilatorrada i de Calldetenes havien de procedir a l'execució de la divisió patrimonial en el termini de 3 mesos comptadors a partir de l'entrada en vigor d'aquest Decret; un cop transcorregut aquest termini sense que s'hagués fet la divisió patrimonial per part dels ajuntaments afectats, correspondria al Departament de Governació i Relacions Institucionals impulsar-ne l'execució.

L'Ajuntament de Calldetenes va interposar el recurs contenciós

administratiu núm. 506/2000 contra el Decret a què s'acaba de fer referència, que es va resoldre mitjançant la Sentència de 05.03.2004, de la mateixa Sala i Secció, desestimatòria del recurs contenciós administratiu interposat, perquè el Decret esmentat era conforme a dret. **Contra aquesta Sentència, l'actora va interposar recurs de cassació; en data 20.02.2007, el Tribunal Suprem va dictar Sentència desestimatòria del recurs de cassació interposat.**

A partir de la Sentència dictada pel Tribunal Suprem a què s'acaba de fer referència, deixava d'estar sub iudice la validesa del Decret 250/2000, de 24 de juliol, de la Generalitat de Catalunya, pel qual s'aprovava l'alteració parcial dels termes municipals de Calldetenes i Sant Julià de Vilatorça.

Cal afegir a les consideracions anteriors que davant de la Secció 5ª també es va seguir el recurs contenciós administratiu núm. 3899/1996, interposat per l'Ajuntament de Calldetenes contra els actes d'execució del Decret 236/1995, d'11 de juliol, entre els quals els actes de delimitació i fitació de la porció segregada del municipi de Calldetenes, de 06.03.1996.

Dictada Sentència desestimatòria en data 26.09.2000, l'Ajuntament de Calldetenes hi va interposar recurs de cassació, i en data 23.02.2005 la Secció Tercera de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Suprem va dictar sentència estimatòria del recurs de cassació esmentat **que anul·lava els actes d'execució derivats del Decret 236/1995, d'11 de juliol, especialment les actes de 6 de març de 1996, de delimitació i fitació.**

Igualment, l'Ajuntament de Calldetenes va interposar el recurs contenciós administratiu núm. 160/2004, seguit igualment a la secció 5ª. Pel que fa a aquest recurs contenciós administratiu, cal dir que l'Ajuntament de Calldetenes va exposar que tot i que havia impugnat el Decret 250/2000, de 24 de juliol davant dels tribunals, havia intentat infructuosament negociar amb l'Ajuntament de Sant Julià de Vilatorça el compliment amistós del

Decret, cosa que no havia estat possible. Com que semblava impossible que aquesta via donés resultat, s'havia d'aplicar la solució prevista per l'article 4.2 del Decret.

Se sol·licitava que en compliment del que establí el segon paràgraf de l'article 4 del Decret 250/2000, de 24 de juliol, el Departament impulsés l'execució del Decret, i ordenés que es compensés l'Ajuntament de Calldetenes pels conceptes que es concretaven en l'expedient de responsabilitat patrimonial que havia promogut davant del Departament en data 10.02.2000.

L'ofici de l'Ajuntament, **el va contestar expressament la consellera de Governació i Relacions Institucionals mitjançant ofici amb data 02.10.2002**. En aquest ofici, la titular del Departament comunicava a l'Ajuntament que havia donat trasllat de la seva sol·licitud a la Direcció General d'Administració Local, perquè en els propers dies s'adreçés als ajuntaments a efectes d'impulsar l'execució de la divisió patrimonial que figurava en l'annex del Decret 250/2000, de 24 de juliol, de manera que es donés compliment a l'article 4 de la disposició.

Presentats els escrits de demanda i de contestació a la demanda, i obert el tràmit de conclusions de l'actora, mitjançant escrit amb data 13 de juliol de 2005 **l'actora va desistir del recurs contenciós administratiu interposat**.

En tot cas, com s'ha informat en altres recursos contenciosos administratius, les corporacions municipals implicades mantenen discrepàncies substancials, fet que va comportar que l'execució de la divisió de béns i drets, i accions, usos públics i aprofitaments i també la de les obligacions, deutes i càrregues no s'hagués pogut dur a terme d'acord amb l'eficàcia i la coordinació necessàries.

Atès que la meva representada va evidenciar la impossibilitat que els dos ajuntaments apossessin els seus posicionaments, en previsió de noves discrepàncies, finalment es va considerar més convenient esperar que la jurisdicció contenciosa administrativa

es pronunciés sobre els recursos contenciosos administratius interposats per l'Ajuntament de Calldetenes que afectaven l'expedient de referència (recursos contenciosos administratius núm. 506/2000 i 2/2002).

1.2. Actuacions relatives al sector Font d'en Titus

Aquesta part considera que també hauríem de fer referència al fet que l'Ajuntament de Sant Julià de Vilatorça va interposar recurs contenciós administratiu contra l'Acord de l'Ajuntament de Calldetenes de 30.10.1995, d'adjudicació del projecte reformat d'urbanització del sector Font d'en Titus, II i III-fase, a l'empresa Servià Cantó SL (recurs contenciós administratiu núm. 319/1996, també de la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal a què m'adreço).

El litigi tenia una relació directa amb el Decret 236/1995, d'11 de juliol, que va aprovar l'alteració parcial dels termes municipals de Sant Julià de Vilatorça i de Calldetenes, i que havia segregat una part del terme municipal de Calldetenes per agregar-lo al de Sant Julià de Vilatorça, en el sector de la Font d'en Titus; d'una manera molt resumida: es discutia si l'Ajuntament de Calldetenes podia fer actuacions que incidissin en la zona segregada.

La Sala va dictar Sentència de 22.06.2000, estimatòria de les pretensions de la recurrent, l'Ajuntament de Sant Julià de Vilatorça.

L'Ajuntament de Calldetenes i l'entitat Servià Cantó SL van interposar recurs de cassació contra la Sentència esmentada, recurs que va estimar el Tribunal Suprem; que va cassar i anul·lar la Sentència d'instància, tot i que en segon terme va estimar el recurs contenciós interposat per l'Ajuntament de Sant Julià de Vilatorça i va anul·lar l'Acord de l'Ajuntament de Calldetenes de 30.10.1995.

Posem en relleu de manera molt succinta alguns dels arguments del Tribunal Suprem en aquesta Sentència quant a l'adequació a

es pronunciés sobre els recursos contenciosos administratius interposats per l'Ajuntament de Calldetenes que afectaven l'expedient de referència (recursos contenciosos administratius núm. 506/2000 i 2/2002).

1.2. Actuacions relatives al sector Font d'en Titus

Aquesta part considera que també hauríem de fer referència al fet que l'Ajuntament de Sant Julià de Vilatorça va interposar recurs contenciós administratiu contra l'Acord de l'Ajuntament de Calldetenes de 30.10.1995, d'adjudicació del projecte reformat d'urbanització del sector Font d'en Titus, II i III fase, a l'empresa Servià Cantó SL (recurs contenciós administratiu núm. 319/1996, també de la Secció Cinquena de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal a què m'adreço).

El litigi tenia una relació directa amb el Decret 236/1995, d'11 de juliol, que va aprovar l'alteració parcial dels termes municipals de Sant Julià de Vilatorça i de Calldetenes, i que havia segregat una part del terme municipal de Calldetenes per agregar-lo al de Sant Julià de Vilatorça, en el sector de la Font d'en Titus; d'una manera molt resumida: es discutia si l'Ajuntament de Calldetenes podia fer actuacions que incidissin en la zona segregada.

La Sala va dictar Sentència de 22.06.2000, estimatòria de les pretensions de la recurrent, l'Ajuntament de Sant Julià de Vilatorça.

L'Ajuntament de Calldetenes i l'entitat Servià Cantó SL van interposar recurs de cassació contra la Sentència esmentada, recurs que va estimar el Tribunal Suprem, que va cassar i anul·lar la Sentència d'instància, tot i que en segon terme va estimar el recurs contenciós interposat per l'Ajuntament de Sant Julià de Vilatorça i va anul·lar l'Acord de l'Ajuntament de Calldetenes de 30.10.1995.

Posem en relleu de manera molt succinta alguns dels arguments del Tribunal Suprem en aquesta Sentència quant a l'adequació a

dret de l'Acord de l'Ajuntament de Calldetenes sobre la urbanització del sector de la Font d'en Titus: el Tribunal Suprem va estimar la petició de l'Ajuntament de Sant Julià de Vilatorça de nul·litat de l'Acord i va determinar que l'Acord impugnat era nul, però no per l'aplicació del Decret 236/1995, posteriorment anul·lat, sinó perquè amb anterioritat a l'acord de l'Ajuntament de Calldetenes hi havia un expedient sobre alteració de termes municipals que afectava el sector de la Font d'en Titus, **per la qual cosa l'Ajuntament de Calldetenes no podia urbanitzar ex novo els terrenys**, ja que això seria tant com fer ineficax la pretensió legítima de l'Ajuntament de Sant Julià de Vilatorça i de l'expedient en curs, alterant les condicions urbanístiques del terreny que estava en legítim conflicte de competències. **Recull, doncs, la improcedència de l'actuació de l'Ajuntament de Calldetenes en aquest punt.**

1.3. Recursos en matèria de responsabilitat patrimonial

Davant la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya es va seguir recurs contenciós administratiu núm. 2/2002 derivat de la reclamació de responsabilitat patrimonial formulada per l'Ajuntament de Calldetenes contra l'Administració de la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament de Sant Julià de Vilatorça, **pels danys presumptivament causats a la reclamant com a conseqüència del Decret 236/1995, d'11 de juliol.**

Mitjançant Sentència de 27.09.2006 la Secció Segona de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya va dictar sentència desestimatòria del recurs interposat.

L'Ajuntament de Calldetenes ha interposat recurs de cassació contra la Sentència esmentada, que se segueix davant de la Sala Tercera del Tribunal Suprem amb el número d'actuacions 6422/06.

Per finalitzar aquest resum, caldria informar a la Sala que davant

del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 3 de Barcelona se segueix en aquest moment recurs contenciós administratiu interposat per l'Ajuntament de Calldetenes contra l'Ajuntament de Sant Julià de Vilatorça en què s'impugna l'Acord del Ple de l'Ajuntament que no va admetre a tràmit la reclamació de responsabilitat patrimonial formulada per l'Ajuntament de Calldetenes pels danys i perjudicis causats pels actes d'execució del Decret 236/1995, d'11 de juliol, d'alteració parcial dels termes municipals de Sant Julià de Vilatorça i Calldetenes anul·lats per la Sentència del Tribunal Suprem de 23.02.2005. La meva representada hi ha comparegut com a part codemandada.

1.4. Recurs contra les actes de fitació per a delimitar sobre el terreny els termes municipals

Finalment, l'Ajuntament de Calldetenes va interposar recurs contenciós administratiu 496/2006 contra l'acta de l'operació practicada per reconèixer la línia del terme i assenyalar les fites comunes als termes municipals de Sant Julià de Vilatorça i de Calldetenes de 18 de maig de 2006; contra la fitació material executada que aquesta acta documenta i contra els actes d'execució anteriors i posteriors a aquesta fitació realitzats en aplicació del Decret 250/2000, pel qual s'aprova l'alteració parcial dels termes municipals de Sant Julià de Vilatorça i Calldetenes.

Aquest recurs ha estat resolt a la sentència 493/2009, segons la qual es van desestimar totes les pretensions de l'actor, i es va atorgar validesa a la delimitació practicada.

2. Contingut de la demanda de responsabilitat patrimonial efectuada per l'Ajuntament de Calldetenes

El 24.02.2006 l'Ajuntament de Calldetenes formula una demanda de responsabilitat patrimonial contra la Generalitat pels danys i perjudicis causats pels actes d'execució del Decret 263/1995, d'11 de juliol.

Realitzada la corresponent tramitació administrativa, i havent emès la Comissió Jurídica Assessora dictamen 359/2006, mitjançant Resolució del Conseller de Governació i Administracions Públiques de 19.12.2006 es va desestimar la demanda de responsabilitat patrimonial.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Possible concurrència d'una causa d'inadmissibilitat;

A la vista de la documentació presentada per l'actora, aquesta part ha de plantejar a la Sala la possible inadmissibilitat del recurs contenciós administratiu interposat, atès que entenem que no s'ha acreditat que l'òrgan amb competències en relació amb aquest assumpte hagi pres l'acord d'interposar recurs contenciós administratiu.

Entén aquesta part que d'acord amb el Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, la competència per decidir la interposició d'aquest recurs contenciós administratiu corresponia al Ple:

l'article 52.2 k) del Text refós estableix de manera genèrica que correspon al ple exercir les accions administratives i judicials;

la competència de l'alcalde es configura a l'article 53.1 k) com a relativa a les seves pròpies competències, i en cas d'urgència en matèries de la competència del Ple; en aquest cas, però, se n'ha de donar compte al Ple en la primera sessió que aquest convoqui, perquè ratifiqui la decisió.

En relació amb aquesta manifestació, ens remetem a la Sentència del Tribunal Suprem de 07.06.1990, en la qual el Tribunal va estimar el recurs d'apel·lació interposat per l'Advocacia de l'Estat en el qual es va al·legar la manca d'acord vàlidament pres abans de la interposició de recurs contenciós administratiu; en el mateix sentit, la Sentència núm. 959, de 20 de setembre de 2000, de la mateixa Secció 5ª

d'aquest Tribunal, en el recurs contenciós administratiu núm. 365/1996.

Tot l'anterior, a judici d'aquesta part, implica la concurrència de causa d'inadmissibilitat prevista per l'article 69 b) de la LRJCA que hauria de portar a la inadmissió del recurs contenciós administratiu interposat.

Segon.- Fonamentació i pretensions de la recurrent.

Les pretensions de la recurrent consisteixen en l'anul·lació de la resolució del Conseller de Governació i Administracions Públiques per la qual es desestima la seva demanda de responsabilitat patrimonial.

Aquesta demanda consistia en exigir de la Generalitat el rescabament pels danys produïts com a conseqüència de l'execució del Decret 236/1995.

Com a principal argument, considera que l'anul·lació del decret 236/1995 li atorgaria el dret a obtenir de la Generalitat una indemnització pel fet que la privació durant el temps que va estar privada il·legalment dels terrenys segregats li haurien provocat una pèrdua patrimonial.

En canvi, tal com s'exposa a continuació, cap de les seves fonamentacions poden reeixir, havent-se d'entendre la validesa de la resolució desestimàtoria impugnada en aquest procés.

Tercer.- La reclamació patrimonial es va fer de manera extemporània

La primera de les fonamentacions jurídiques que efectua el recurrent pretén justificar la data d'inici del termini per a la presentació de la demanda de responsabilitat patrimonial.

Segons es manifesta a l'escrit de demanda, aquesta data coincidiria amb la data d'execució del decret, la qual es va produir el 18 de maig de 2006.

No obstant, resulta paradoxal que la data que pretén utilitzar la recurrent com a justificació de la interposició de la seva demanda dins de termini és posterior a la data de presentació d'aquesta demanda davant aquesta administració. Així, l'escrit de demanda es va presentar el 24 de febrer de 2006, es a dir, gairebé tres mesos abans de que es portés a terme l'afitament.

Contràriament a tot això, cal tenir present que el Decret 250/2000 és vàlid des de la seva entrada en vigor, i per tant, la data que caldria prendre com a referent per a executar la divisió patrimonial és la de l'entrada en vigor d'aquest.

Quart.-Inexistència del dret de l'Ajuntament de Calldetenes a rebre una indemnització de la Generalitat de Catalunya

Reconeix obertament l'actora al seu fonament jurídic segon, que ha optat per la via de la formulació d'una demanda de responsabilitat patrimonial davant la impossibilitat d'executar la divisió patrimonial i davant la manca de solució a aquesta execució per part del Departament de Governació i Administracions Públiques, amb la qual cosa, tal i com manifesta de forma literal "*quedaría penjada in aeternum si no haguéssim promogut la present reclamació de responsabilitat patrimonial*".

Aquesta afirmació evidencia que l'objecte d'aquesta demanda no és reclamar la indemnització per uns danys causats com a conseqüència d'una actuació de la Generalitat, sinó la de trobar una via alternativa per a compensar les despeses que l'Ajuntament de Calldetenes ha efectuat.

D'acord amb el Dictamen de la Comissió Jurídica Assessora, les actuacions realitzades pels municipis afectats per la segregació fins el

moment de la divisió patrimonial s'han d'entendre incloses dins aquesta, no tractant-se de cap supòsit de responsabilitat patrimonial, i que *"No existeix cap dany si cada municipi actua d'acord amb la situació prèvia fins que en el moment de l'oportuna divisió patrimonial es prenguin les determinacions corresponents. No existeix, per tant, responsabilitat per absència de dany en les actuacions oneroses efectuades fins a la divisió dels béns pels municipis afectats"*.

Igualment, tal com es va manifestar en la Resolució del Conseller de Governació i Administracions Públiques d'11 de desembre de 2006, per la qual es va desestimar la reclamació patrimonial en via administrativa, en aquest supòsit, ens trobem davant d'un procediment d'alteració de termes municipals, del qual no deriva cap obligació econòmica per a l'Administració de la Generalitat. Segons s'especifica a la mateixa resolució: *"Aquesta qüestió no pot encabir-se dins el supòsit de responsabilitat de les administracions públiques, sinó que es tractaria, en tot cas d'un dret de crèdit existent entre dues administracions..."* *"És cert que l'alteració de termes genera un seguit de canvis que, evidentment, també afecten al subjecte actiu dels impostos que es generen en el sector segregat. Però això, lluny de poder ser considerat com un dany, és només una conseqüència lògica de les operacions d'alteració de termes. La percepció dels tributs ha de correspondre en cada moment a l'Ajuntament del terme municipal en el qual es trobin els territoris afectats. En qualsevol cas, tenint en compte que el que reclama són els suposats beneficis obtinguts per l'Ajuntament de Sant Julià de Vilatorrada, el que resulta clar és que es tracta d'una qüestió entre dos ajuntaments, sense que en pugui resultar cap obligació econòmica per a la Generalitat."*

Cinquè.- Improcedència de la reclamació respecte a la Urbanització del sector de la Font d'en Titus

Bona part de les reclamacions de la recurrent es concentren en les pèrdues patrimonials que suposadament hauria patit per la urbanització dels terrenys del Sector Font d'en Titus, els quals van

formar part del territori segregat en favor de l'Ajuntament de Sant Julià de Vilatorça.

Respecte a aquesta manifestació cal tenir present que el Tribunal Suprem va dictar sentència de 16.12.2004 en el procediment 319/1996 en el que l'Ajuntament de Sant Julià havia impugnat l'acord de Ple de l'Ajuntament de Calldetenes pel qual es va adjudicar l'execució del projecte d'urbanització del sector a l'empresa Servic Cantò SA.

Segons la sentència, la Sala entenia que el Decret 236/1995, d'11 de juliol aprovava la segregació d'una part del terme municipal de Calldetenes per a la seva agregació al terme municipal de Sant Julià de Vilatorça, i per tant amb l'aprovació del Decret, l'àmbit territorial on l'Ajuntament de Calldetenes podia exercir les seves competències es va veure alterat, i si bé l'efectivitat de l'alteració estava condicionada al compliment del Decret en tots els seus termes (fins la fitació), això no significa que entre tant, l'Ajuntament pogués realitzar lliurement qualsevol actuació que incidís en la zona segregada i que anés en contra de l'exercici provisional d'una competència que corresponia a una altra administració, en aquest cas a l'Ajuntament de Sant Julià de Vilatorça. Segons es manifestava a la sentència, l'Ajuntament de Calldetenes podia autoritzar la realització d'actes de gestió que resultessin indispensables, però no d'altres, i no hi havia dubte de que l'adjudicació del contracte d'obres per a la urbanització del sector segregat, li obligava a possibilitar la intervenció de l'altra administració afectada en ordre a protegir els interessos generals dels dos municipis.

A més, s'ha de posar en relleu que l'expedient de segregació es va iniciar el 29.10.1992. És a dir, que la licitació del contracte d'obra urbanitzadora es va portar a terme amb ple coneixement per part de l'Ajuntament de Calldetenes de la possible pèrdua del sector en favor de l'Ajuntament de Sant Julià de Vilatorça.

Conseqüentment, efectuada de manera il·legal la urbanització dels terrenys per l'Ajuntament de Calldetenes no pot exigir responsabilitat

patrimonial derivada d'un fet que ha estat reprovat judicialment. A més, l'Ajuntament de Calldetenes amb aquesta actuació trenca qualsevol nexa causal entre els fets i el dany que suposadament se li hauria causat, ja que, tal com determina reiterada jurisprudència del Tribunal Suprem, s'exclou la responsabilitat de l'administració quan el propi subjecte que reclama, amb la seva actuació s'ha col·locat en una situació de risc que és la que ha provocat els danys.

En aquests mateixos termes es fonamentava la nostra contestació a la demanda en el recurs 2/2002, en el que en termes molt semblants als aquí plantejats per l'actora, es pretenia acreditar l'existència d'uns danys que, en absolut havien estat causats per l'actuació de la Generalitat. Així, en aquest escrit s'argumentava el següent:

Com és prou conegut, per al naixement del dret a una indemnització és necessari no només que s'acrediti l'existència dels danys i la seva valoració, sinó que també és necessària l'existència d'una relació de causalitat directa, immediata i exclusiva entre els danys produïts i el funcionament normal o anormal dels serveis públics :

"...los requisitos exigidos por los artículos 106.2 de la Constitución (RCL 1978\2836 y ApNDL 2875), 40 de la Ley de Régimen Jurídico de la Administración del Estado de 1957 (RCL 1957\1058, 1178 y NDL 25852) y 121 y 122 de la Ley de Expropiación Forzosa (RCL 1954\1848 y NDL 12531) para el éxito de la acción de responsabilidad patrimonial ejercitada, consistente en la efectiva realidad de un daño evaluable económicamente e individualizado en relación a una persona o grupo de personas, en que el daño o lesión patrimonial sufridos por el reclamante sean consecuencia del funcionamiento normal o anormal de los servicios públicos en una relación directa, inmediata y exclusiva de causa a efecto, sin intervenciones extrañas que alteren el nexo causal, y que no se haya producido fuerza mayor [Sentencias de esta Sala Tercera del Tribunal Supremo, de 13 marzo, 7 abril y 27 diciembre 1989 (RJ 1989\2915 y RJ

1989\9229), 19 enero y 14 diciembre 1990 (RJ 1990\145 y RJ 1990\9972) de su Sección Primera; 20 febrero, 6 marzo y 25 octubre 1989 (RJ 1989\2526, RJ1989\2176 y RJ 1989\7243) y 8 febrero 1991 (RJ 1991\1214) de su Sección Tercera; 5 febrero y 20 abril 1991 (RJ 1991\720 y RJ 1991\3073), 10 mayo 1993 (RJ 1993\6375, 27 noviembre y 4 diciembre 1993 (RJ 1993\7499, RJ 1993\8261 y RJ 1993\10051), y 14 mayo 1994 de esta misma Sección Sexta; y 11 febrero 1991 (RJ 1991\1250) de su Sección Séptima].” (STS de 04.06.94 (RJ 4783).

(...)

Els danys, cas de poder-se considerar com a tals, derivarien en tot cas de l'actuació del propi Ajuntament de Calldetenes, però en cap cas de l'actuació de la Generalitat de Catalunya.

Certament, el Govern de la Generalitat ha aprovat el Decret d'alteració de termes, però de l'aprovació del Decret no se n'ha derivat cap dany o perjudici per a l'Ajuntament de Calldetenes (al marge és clar de la pèrdua de territori que el Decret va comportar per a aquest Ajuntament). Els fets que s'al·leguen com a perjudicis o danys per l'Ajuntament de Calldetenes en realitat no són imputables a l'actuació de la Generalitat ni a la de l'Ajuntament de Sant Julià de Vilatorrada, sinó que només són fruit de la seva pròpia actuació (l'Ajuntament de Calldetenes va seguir urbanitzant i prestant serveis en un àmbit territorial que ja no li pertanyia). En aquest sentit la jurisprudència del Tribunal Suprem exclou la responsabilitat de l'Administració quan el propi subjecte que reclama s'ha col·locat voluntàriament en la situació de risc que provoca els danys [SSTS 19.01.87 (RJ 426) i 22.4.94 (RJ 2722)].

L'Ajuntament de Calldetenes no pot actuar al marge de la legalitat vigent

-recordem un cop més que el Decret d'alteració de termes no va ser mai suspès, i que l'anul·lació només afectava a la divisió de béns drets i obligacions- i després reclamar a la Generalitat pels perjudicis derivats de la seva pròpia actuació. L'Ajuntament de Calldetenes s'hauria d'haver abstingut d'actuar en el territori segregat a partir de l'entrada en vigor del Decret d'alteració de termes. Aleshores cap dels suposats danys s'hauria produït. Per altra banda, si en el moment de l'execució de la divisió de béns l'Ajuntament de Calldetenes disposava d'algun dret de crèdit vinculat al territori segregat, front a l'Ajuntament de Sant Julià de Vilatorrada o front a un tercer, és en aquell moment en què ha de discutir-se aquesta qüestió però mai mitjançant una reclamació de responsabilitat patrimonial davant l'Administració de la Generalitat.

Sisè.- Aspectes temporals de la reclamació de responsabilitat patrimonial

De l'anàlisi històric de la situació generada en la controvèrsia de la segregació dels dos municipis cal diferenciar dues etapes diferenciades.

Així, la primera de les etapes conformaria el període transcorregut entre l'aprovació del Decret 236/1995 i l'aprovació del Decret 250/2000 (en compliment de la sentència de 10.02.2000 per la qual s'anul·lava el primer decret).

La segona etapa comprendria el període transcorregut entre l'aprovació del Decret 250/2000 i la Sentència del Tribunal Suprem de 20.02.2007 per la qual es desestima el recurs de cassació interposat per l'Ajuntament de Calldetenes i que va significar la declaració definitiva de validesa del Decret 250/2000.

Vista l'existència d'aquests dos períodes, cal efectuar una anàlisi individualitzada per a determinar l'absència de responsabilitat en cap d'aquests períodes.

Setè.- Reiteració respecte la reclamació dels danys que poguessin haver estat causats durant la vigència del Decret 236/1995

Vista la reclamació patrimonial que ja va efectuar l'Ajuntament de Calldetenes el 10.02.2001 i que va donar lloc al Recurs contenciós administratiu 2/2002 a la secció 2^a d'aquest Tribunal, cal entendre que els danys que suposadament reclama per a aquest període, ja van ser objecte de reclamació en aquell procediment, i consegüentment es troba encara subjudice.

Cal recordar que aquesta reclamació, tal com afirma el propi recurrent en el seu escrit de demanda al fonament fàctic 11è, va ser inicialment desestimada per aquest mateix Tribunal, i es troba pendent de la seva resolució definitiva en el recurs de cassació. És per això, que els danys reclamats referents a aquest període s'hauran de considerar objecte d'una inadmissibilitat parcial per trobar-se subjudice.

En qualsevol cas, cal esmentar que inicialment en el procediment 2/2002, la secció 2^a d'aquesta Sala ja es va pronunciar en la seva sentència de 27.09.2006 determinant que no existia responsabilitat per part de la Generalitat respecte a la segregació que en aquest mateix plet es ventila, i amb fonamentacions jurídiques idèntiques.

Vuitè.- El retard en la materialització de la divisió patrimonial és imputable a l'Ajuntament de Calldetenes

Tal com hem manifestat inicialment, la segregació operada pel Decret 250/2000 va ser objecte de revisió per la jurisdicció contenciosa administrativa, fins que es va resoldre definitivament la seva validesa mitjançant sentència del Tribunal Suprem de 20.02.2007 (a més de la

validació de l'afitament dut a terme i convalidat per la sentència de 24.04.2009 de la secció 5ª d'aquest Tribunal).

Durant el temps transcorregut entre l'aprovació del Decret 250/2000 i la seva confirmació per la sentència esmentada, la Generalitat va adoptar una actitud positiva per a la materialització d'un acord que significués la divisió patrimonial derivada de la segregació dels municipis.

Així, tot i la manca de predisposició per part de l'Ajuntament de Calldetenes que des del primer Decret de segregació ja va mostrar les seves reticències a la segregació, procedint a presentar recursos contenciosos de tota actuació administrativa que es derivés d'aquest procés (tal com ha quedat palesat a la exposició dels fets realitzada), la Generalitat va tractar infructuosament d'obtenir un acord que fos satisfactori per als dos Ajuntaments enfrontats.

A més, cal recordar que tal com preveu l'article 4 del Decret 250/2000 la competència per a executar la divisió patrimonial és dels dos Ajuntaments.

En aquesta situació, des de la Direcció general d'Administració Local es van convocar un seguit de reunions en les que es pretenien apropar postures de cara a arribar a un acord satisfactori per a les administracions involucrades. S'adjunta com a **Document 1 a 4** certificació del Director General d'Administració Local pel qual es van dur a terme tres reunions entre els dos Ajuntaments a la seu del Departament, així com les actes emeses en les diferents reunions.

En qualsevol cas, cal afirmar que la Generalitat no té l'obligació de realitzar la divisió de bens i drets conjuntament amb altres actes d'execució com són l'afitament del territori, i l'obligació que s'imposa a través de l'article 4 del Decret 250/2000 és l'impuls de l'execució.

Així, la pròpia Secció 5ª d'aquest Tribunal, en la sentència de 24.04.2009, efectuava les següents consideracions:

(...)

SÉPTIMO - Y en relación con el acta de delimitación y amojonamiento (flitació"), practicada el 18 de mayo de 2006, resulta que:

a) Tal como ponen de manifiesto las partes demandada y codemandada, ningún precepto legal o reglamentario determina que debiera de practicarse simultáneamente o en unidad de acto con las operaciones de división de los bienes, derechos, acciones, usos públicos y aprovechamientos, obligaciones, deudas y cargas.

Al respecto, el art. 27.2 del Decret 140/88, de 24 de mayo, Reglamento catalán de demarcación territorial y población, establece que "la efectividad de la alteración de términos municipales queda condicionada al cumplimiento de la resolución en todos sus extremos. Por lo que respecta al requisito del art. 27. 1.c) (los nuevos límites de los términos municipales afectados) se entiende completo cuando se haya procedido al amojonamiento entre los términos municipales y el acto tenga firmeza legal".

A su vez, el art. 8.2 del R.D. Legislativo 781/86, de 18 de abril, invocado por la parte actora y que no tiene carácter básico a tenor de la DF 7 de dicho cuerpo legal, señala que "en los supuestos de segregación parcial de un término municipal, conjuntamente con la división del territorio se hará la de los bienes, derechos y acciones, así como la de las deudas y cargas, en función del número de habitantes y de la riqueza imponible del núcleo que se trate de segregar". La cabal interpretación de los transcritos preceptos y de los concordantes, como el art. 19 del DL 2/2003, de 28 de abril, que fija el contenido del Decreto de la Ley reguladora de la alteración de términos municipales, desarrollado por el art. 27.1 del Decret 140/88, de 24 de mayo, supone que, ciertamente, tanto la delimitación material de los nuevos lindes como los actos de división patrimonial deben realizarse para la "efectividad" de dicha alteración de términos, "condicionada al cumplimiento de la resolución en

todos sus extremos, según prevé taxativamente el segundo apartado de ese último precepto.

Pero lo antedicho no supone que, en ausencia de los actos de división patrimonial, el acto de delimitación material sea nulo o anulable por tal motivo, cuando, por su propia naturaleza diferenciada de los primeros, ni puede ni debe ser practicado en unidad de acto o simultáneamente con aquéllos, sin perjuicio de que uno y otros sean igualmente necesarios para la efectividad de la alteración de términos acordada por la Administración autonómica.

Novè.- Càracter temerari de la demanda

Vista la trajectòria de l'assumpte, aquesta part considera que l'Ajuntament de Calldetenes està realitzant un ús abusiu de la justícia, plantejant demandes de manera indiscriminada, sense que la fonamentació que li serveix de base tingui suficient solidesa. A més, en contra d'allò afirmat per la recurrent, l'Ajuntament de Calldetenes no ha tingut voluntat de negociar una sortida pactada, sinó que en canvi, ha boicotejat qualsevol intent negociador, optant descaradament per la via contenciosa. En aquest sentit, s'ha de destacar que aquest mateix Ajuntament ha interposat una altra demanda en paral·lel contra l'Ajuntament de Sant Julià de Vilatorrada, efectuant anàlogues peticions a les efectuades en el present plet.

A més, en recolzament d'aquesta afirmació cal remarcar la decisió de la secció 5ª d'imposar les costes del procediment 496/2006, donades la temeritat de la seva actuació.

Ateses totes les consideracions anteriors,

SOL·LICITO A LA SALA: que tingui per presentat aquest escrit amb els documents que s'acompanyen, les seves còpies i l'expedient administratiu que es retorna, i que previ el compliment dels tràmits

oportuns, dicti sentència per la qual es declari la inadmissibilitat del recurs, i subsidiàriament la desestimació de totes les pretensions de l'Ajuntament, i que s'imposi a aquest la condemna en costes d'aquest procediment.

ATRESSÍ PRIMER DIC: que a l'empara de l'art. 62.2 de la LJCA, aquesta part interessa que per aqueixa Sala s'acordi, quan correspongui, la formulació de conclusions succintes escrites en el present recurs contenciós administratiu.

Per la qual cosa,

SOL·LICITO A LA SALA: que tingui per fetes les anteriors manifestacions als efectes procedents i que acordi de conformitat, tal com ho disposa l'art. 62.3 de la LJCA.

ATRESSÍ SEGON DIC: que la quantia d'aquest procediment és indeterminada.

Per això,

SOL·LICITO A LA SALA: que tingui per fetes les anteriors manifestacions als efectes procedents.

Barcelona, 20 d'octubre de 2009

L'advocat de la Generalitat
de Catalunya,

Rafael López Méndez